

Domstolens dom (tionde avdelningen) av den 19 mars 2020 (begäran om förhandsavgörande från Juzgado de lo Contencioso Administrativo nº 2 de A Coruña – Spanien) – Compañía de Tranvías de La Coruña, SA mot Ayuntamiento de A Coruña

(Mål C-45/19) ⁽¹⁾

(Begäran om förhandsavgörande – Förordning (EG) nr 1370/2007 – Kollektivtrafik på järnväg och väg – Artikel 8 – Övergångsbestämmelser – Artikel 8.3 – Tidpunkt då avtal om allmän trafik upphör att gälla – Beräkning av avtalens längsta löptid, vilken bestämts till 30 år – Fastställande av den dag från vilken den längsta löptiden på 30 år ska räknas)

(2020/C 222/16)

Rättegångsspråk: spanska

Hänskjutande domstol

Juzgado de lo Contencioso Administrativo nº 2 de A Coruña

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: Compañía de Tranvías de La Coruña, SA

Motpart: Ayuntamiento de A Coruña

Domslut

Artikel 8.3 andra stycket andra meningen i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1370/2007 av den 23 oktober 2007 om kollektivtrafik på järnväg och väg och om upphävande av rådets förordning (EEG) nr 1191/69 och (EEG) nr 1107/70 ska tolkas så, att den längsta löptid på 30 år som föreskrivs i denna bestämmelse, för de avtal som avses i artikel 8.3 första stycket b i förordningen, ska räknas från den dag då denna förordning trädde i kraft.

⁽¹⁾ EUT C 155, 06.05.2019

Domstolens dom (första avdelningen) av den 2 april 2020 (begäran om förhandsavgörande från Tribunale di Milano – Italien) – Condominio di Milano, via Meda/Eurothermo SpA

(Mål C-329/19) ⁽¹⁾

(Begäran om förhandsavgörande – Konsumentskydd – Direktiv 93/13/EEG – Oskäliga villkor i konsumentavtal – Artikel 1.1 – Artikel 2 b – Begreppet konsument – Samägd fastighet)

(2020/C 222/17)

Rättegångsspråk: italienska

Hänskjutande domstol

Tribunale di Milano

Parter i målet vid den nationella domstolen

Kärande: Condominio di Milano, via Meda

Svarande: Eurothermo SpA

Domslut

Artiklarna 1.1 och 2 b i rådets direktiv 93/13/EEG av den 5 april 1993 om oskäliga villkor i konsumentavtal ska tolkas så, att de inte utgör hinder för nationell rättspraxis, enligt vilken den lagstiftning som är avsedd att införliva direktivet med nationell rätt tolkas på så sätt att de bestämmelser om skydd för konsumenter som den lagstiftningen innehåller även ska tillämpas på ett avtal som ingåtts av ett rättssubjekt, såsom en *condomino* enligt italiensk rätt, med en näringsidkare, trots att ett sådant rättssubjekt inte omfattas av direktivets tillämpningsområde.

(¹) EUT C 288, 26.8.2019

Domstolens dom (stora avdelningen) av den 2 april 2020 (begäran om förhandsavgörande från Vrhovni sud – Kroatien) – brottmål mot I.N.

(Mål C-897/19 PPU) (¹)

(Begäran om förhandsavgörande – Brådskande mål om förhandsavgörande – EES-avtalet – Icke-diskriminering – Artikel 36 – Frihet att tillhandahålla tjänster – Tillämpningsområde – Avtal mellan Europeiska unionen och Republiken Island och Konungariket Norge om dessa staters associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket – Avtal om förfarande för överlämnande mellan Europeiska unionens medlemsstater och Island och Norge – Utlämning av en isländsk medborgare till ett tredjeland – Skydd mot utlämning av en medlemsstats medborgare – Motsvarande skydd föreligger inte för medborgare i en annan stat – Isländsk medborgare som beviljats asyl enligt nationell rätt innan vederbörande förvärvade isländskt medborgarskap – Inskränkning av den fria rörligheten – Rättfärdigandegrund som avser att förhindra att personer som har begått brott undgår straff – Proportionalitet – Kontroll av de garantier som föreskrivs i artikel 19.2 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna)

(2020/C 222/18)

Rättegångsspråk: kroatiska

Hänskjutande domstol

Vrhovni sud

Part i brottmålet vid den nationella domstolen

I.N.

ytterligare deltagare i rättegången: Ruska Federacija

Domslut

Unionsrätten, i synnerhet artikel 36 i avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet, av den 2 maj 1992, och artikel 19.2 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna ska tolkas så att när en medlemsstat – där en medborgare i en Eftastat, som är part i avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet och med vilken unionen ingått ett avtal om överlämnande, befinner sig – tar emot en begäran om utlämning som framställs av ett tredjeland enligt den europeiska utlämningskonventionen, undertecknad i Paris den 13 december 1957, och när nämnde medborgare innan han förvärvade medborgarskap i denna Eftastat, beviljats asyl i samma stat, just på grund av den lagföring som inletts mot honom i den stat som framställt begäran om utlämning, ankommer det på den behöriga myndigheten i den anmodade medlemsstaten att pröva att utlämningen inte kränker de rättigheter som avses i nämnda artikel 19.2 i stadgan. Det förhållandet att den berörda personen beviljats asyl utgör en särskilt allvarlig uppgift vid denna prövning. Innan den anmodade medlemsstaten beslutar om verkställighet av begäran om utlämning är nämnda stat under alla förhållanden skyldig att informera den aktuella Eftastaten och – i förekommande fall – på begäran av denna stat överlämna dess medborgare i enlighet med bestämmelserna i avtalet om överlämnande, under förutsättning att nämnda Eftastat enligt nationell rätt är behörig att lagföra personen för de gärningar som begåtts utanför dess territorium.

(¹) EUT C 45, 10.2.2020.